

Sygn. akt III AUa 764/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Mazur
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba (spr.) SSA Maria Salańska – Szumakowicz
Protokolant:	Angelika Judka

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2012 r. w Gdańsku

sprawy R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy - skarga o wznowienie postępowania

na skutek apelacji R. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 stycznia 2010 r., sygn. akt VI U 1838/09

oddala skargę.

Sygn. akt III AUa 764/12

UZASADNIENIE

R. W. w dniu 13 kwietnia 2012 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt III AUa 688/10.

Wnioskodawca w treści przedmiotowej skargi wskazał jako podstawę art. 401¹ k.p.c. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie K 5/11, w którym Trybunał orzekł, że art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodny z Konstytucją RP. Skarżący podkreślił, że art. 114 ust. 1a powołanej ustawy był podstawą decyzji organu rentowego i rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

Wskazując na powyższe, R. W. wniósł o uchylenie lub zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt III AUa 688/10 i przywrócenie wstrzymanej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga wnioskodawcy R. W. o wznowienie postępowania podlegała oddaleniu.

Podstawą prawną wniesionej skargi był art. 401¹ k.p.c., który stanowi, że można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Istotą regulacji zawartej w tym przepisie jest realizacja reguły określonej w art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, zgodnie z którą orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Chodzi o to, aby sprawa prawomocnie (ostatecznie) rozstrzygnięta w oparciu o akt normatywny niezgodny z Konstytucją była ponownie rozpoznana i rozstrzygnięta w zgodzie z wartościami i zasadami konstytucyjnymi. Na mocy art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania wówczas, gdy wskazany przez stronę wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy przepisu stanowiącego podstawę prawną decydującą o wyniku rozstrzygnięcia zaskarżonego skargą o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2009 r., III UO 2/08, OSNP 2010/21-22/273).

Wnioskodawca wiązał podstawę wznowienia z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11, który orzekł, że art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.2012/251, LEX nr 1112548), podczas gdy powołany w cytowanym orzeczeniu przepis art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej nie był podstawą prawną prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 listopada 2010 r., sygn. akt III AUa 688/10. Podstawą prawną tego orzeczenia stanowił art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Z akt sprawy wynika, że wnioskodawca miał prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, którą pobierał od 1 października 2003 r. do 31 października 2004 r. na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy po ustaniu okresu ubezpieczenia. W 2004 r. stopień niezdolności do pracy uległ zmianie - był on częściowy, jednak organ rentowy nadal wypłacał skarżącemu rentę z tego tytułu do dnia 30 marca 2009 r., pomimo niespełnienia warunku dotyczącego daty powstania niezdolności.

Skarga o wznowienie dotyczy przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wniosek o to świadczenie został złożony 30 kwietnia 2009 r. Wnioskodawca został uznany za częściowo niezdolnego do pracy. Sąd Okręgowy rozpoznając odwołanie od decyzji odmawiającej przyznania prawa do tego świadczenia od dnia 1 kwietnia 2009 r. nie analizował przesłanek wskazanych w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w kontekście uprawnień wnioskodawcy do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (niezdolność do pracy, data jej powstania oraz staż pracy). Sąd Okręgowy przyznał prawo do tego świadczenia pomimo nie spełnienia wszystkich przesłanek do przyznania tego świadczenia.

Sąd Apelacyjny weryfikując orzeczenie Sądu I instancji w trybie art. 57 ust. 1 cytowanej ustawy uznał, że wnioskodawca nie spełnił warunku powstania niezdolności do pracy w okresach lub w czasie wymienionym w pkt 3 art. 57 ust. 1 cytowanej ustawy, bowiem częściowa niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia.

Zatem wstrzymanie wypłaty renty nie nastąpiło w trybie art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), który został uznany za

niekonstytucyjny wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r., K 5/11, a zgodnie z niespełnieniem przez wnioskodawcę przesłanek określonych w art. 57 ust. 1 cytowanej ustawy. Prawo do renty ustaje, jeśli ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa (art. 101 ust. 1 cytowanej ustawy).

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 412 § 2 k.p.c., jak w sentencji wyroku.